

Arrest

nr. 231 714 van 23 januari 2020
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBOGAERDE, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2019 worden eerste en tweede verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. De twee kinderen worden vermeld op de bijlage 13quinquies van tweede verzoekende partij. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : E. (..)

voornaam : I. (..)

geboortedatum : 21.12.1990

geboorteplaats : Uvurkhangai

nationaliteit : Mongolië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/07/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 10/12/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/12/2014 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : N. (..) + 2 kinderen: I., M. (..) (xxxxxxxxxxx) + I., G. (..) (xxxxxxxxxxxxx)

voornaam : U. (..)

geboortedatum : 29.08.1987

geboorteplaats : Ulaanbaatar

nationaliteit : Mongolië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/07/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 10/12/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet

vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/12/2014 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen betogen verzoekende partijen als volgt:

"Eerste middel: schending van art. 7 al. 1 en art. 74/13 Vreemdelingenwet, juncto artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Doordat verweerder zonder verder onderzoek besliste dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum

Terwijl er rekening dient gehouden te worden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partijen

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken is een bestuurlijke overheid en is zodoende gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEECK, "Het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1993, 51).

Deze beginselen omvatten onder meer dat een beslissing op zorgvuldige wijze dient genomen te worden, waarbij de evenredigheid dient gewaarborgd te blijven en verzoekster gehoord dient te worden.

In weerwil daarvan stellen verzoekende partijen vast dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden:

- *Verzoekende partijen leven al 5 jaar in België;*
- *Hun kinderen gaan hier al al die jaren naar school; ze hebben in Mongolië nog nooit één dag naar school geweest, maar hebben hun volledige schoolloopbaan in België gevolgd;*
- *Partijen spreken goed Nederlands en zijn goed geïntegreerd;*
- *Partijen hebben een aanvraag tot regularisatie ingediend op 15.10.2019, die nog in behandeling is.*

Verzoekende partijen werden zelfs niet in de mogelijkheid gesteld om hun verhaal te doen. Er werd louter vastgesteld dat hun aanvraag tot internationale bescherming werd afgewezen.

Met miskenning van alle feitelijke gegevens heeft verwerende partij zodoende bij het nemen van haar beslissing het algemeen beginsel van zorgvuldig bestuur geschonden.

Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder de hoorplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Doordat verwerende partij oordeelde zonder verzoekers te horen

Terwijl verzoekers de mogelijkheid moeten hebben om hun verhaal te doen en daarbij het evenredigheidsbeginsel dient geëerbiedigd te worden

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

10 maanden na hun laatste arrest ontvingen verzoekers plots een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing kwam als een donderslag bij heldere hemel, nu verzoekers nooit gehoord werden.

Met miskenning van de hoorplicht en heeft verwerende partij zodoende bij het nemen van haar beslissing het algemeen beginsel van zorgvuldig bestuur geschonden.

Daarnaast en bovendien is het evenredigheidsbeginsel geschonden, aangezien het voordeel voor de Belgische Staat in disproporctie staat met de schade die verzoekers ondervinden ten gevolge van hun

imminente (6 dagen) uitwijzing. Zoals eerder gesteld is de gevorderde maatregel volledig buitensporig. Verzoekers lopen namelijk het risico teruggestuurd te worden op een moment dat zij zich al jarenlang in België geïntegreerd hebben.

De enige passende maatregel van behoorlijk bestuur, bestaat in een regularisatie van verzoekers, maar geenszins in een bevel om het grondgebied te verlaten.

Derde middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting.

Doordat verwerende partij plots besliste dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten omdat zij niet langer over een paspoort met geldig visum beschikken

Terwijl verzoekers bijna een jaar na hun laatste beroep niets meer mochten vernemen van verwerende partij

Zodat het principe van rechtszekerheid en gerechtvaardigde verwachting geschonden is en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden

Toelichting:

Zoals eerder reeds uiteengezet kwamen verzoekers in 2014 in België aan. Ze hebben twee asielprocedures doorlopen, alvorens op 15.10.2019 een aanvraag tot regularisatie in te dienen.

Intussen verblijven verzoeker reeds 5 jaar in België, waar zij goed geïntegreerd zijn. De kinderen hebben slechts één land gekend en dat is België. Ze hebben in België eerst hun kleuter en vervolgens lager onderwijs aangevat.

Ze hebben dan ook de gerechtvaardigde verwachting om verder in België te kunnen blijven.

Om dan na 5 jaar en bijna één jaar na de laatste beroepsprocedure een bevel om het grondgebied te krijgen, schendt de rechtszekerheid en hun verwachting.

Minstens dient er gewacht te worden met een uitvoering tot er duidelijkheid is over de aangevraagde regularisatie."

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partijen genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissingen werden getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (..)”

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij thans in België verblijven zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partijen zich zonder in bezit te zijn van de daartoe noodzakelijke documenten ophouden in België en hun verblijf aldus illegaal is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen menen evenwel dat geen rekening werd gehouden met hun gezinsleven in België alsook een aantal feitelijke omstandigheden zoals hun verblijfsduur in België, hun integratie en het schoollopen van de kinderen. Verder stellen zij een regularisatieaanvraag te hebben ingediend op 15 oktober 2019 die nog in behandeling is.

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partijen met hun betoog zouden menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.8. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 19 september 2019, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

-Hoger belang van het kind: betrokkene verblijft in België met haar (zijn) echtgeno(o)t(e) en 2 minderjarige kinderen. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven.
-Gezins- en familielevens: betrokkene verblijft in België met haar (zijn) echtgeno(o)t(e) en 2 minderjarige kinderen. Allen zijn het voorwerp van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.
-Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit voorgaande nota blijkt aldus dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregelen, wel degelijk aandacht heeft besteed aan de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen verwijzen wel naar hun gezinsleven maar zoals duidelijk blijkt verblijft het gehele gezin illegaal in België en dienen zij allen terug te keren naar het herkomstland. De verwerende partij oordeelt dan ook geenszins ten onrechte dat het gezinsleven een terugkeer niet verhindert nu er door de terugkeer geen breuk in de gezinseenheid ontstaat. Het argument dat zij hier al sinds 2014 verblijven en zich geïntegreerd zouden hebben, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoekende partijen gaan er met hun betoog immers ook aan voorbij dat hun verblijf steeds illegaal, minstens precair is geweest, en zij nooit de gerechtvaardigde verwachting konden koesteren dat zij alsnog zouden worden toegelaten tot verblijf. Verzoekende partijen betogen voorts thans wel dat hun kinderen hier school lopen, maar de Raad stelt vast dat de kinderen acht en zes jaar zijn en bijgevolg nog maar aan het begin van hun schoolcarrière staan. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat er geen scholing in het herkomstland kan verkregen worden. De Raad wijst erop dat de verwerende partij kan gevolgd worden dat het in het belang van dergelijk jonge kinderen is dat zij hun ouders volgen. Het is immers voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten. Het loutere feit dat de kinderen in België enkele jaren school hebben gelopen doet hieraan geen afbreuk, temeer niet blijkt dat de kinderen geen school zouden kunnen lopen in het herkomstland.

Waar verzoekende partijen betogen dat ook rekening moet gehouden worden met hun gezondheidstoestand, tonen zij geenszins aan dat zij gewag kunnen maken van medische problemen die een terugkeer zouden verhinderen. Bijgevolg doen zij met hun niet-geconcretiseerd betoog geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat er geen medische bezwaren blijken tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Nu verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de elementen inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld, slagen zij er niet in een schending van artikel 74/13 aannemelijk te maken.

De Raad stelt daarbij ook vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die, indien zij gehoord waren geweest, van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Waar zij er nog op wijzen dat zij een regularisatieaanvraag hebben ingediend op 15 oktober 2019 wijst de Raad erop dat deze aanvraag werd ingediend na het treffen van de bestreden beslissingen en de verwerende partij hiermee dus geen rekening kon houden. Bovendien wijst de Raad erop dat de intentie tot of zelfs het daadwerkelijk indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betekent dat verzoekende partijen zich niet meer illegaal op het grondgebied ophouden. Bijgevolg verhindert dergelijke aanvraag geenszins het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregelen.

De voorts subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat hun verblijf moet geregulariseerd worden omdat zij al sinds 2014 in België verblijven, maakt evenmin dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat hen een verwijderingsmaatregel moet gegeven worden.

Verzoekende partijen maken met hun betoog evenmin een schending van de hoorplicht aannemelijk.

2.10. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partijen ook geschonden achten, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn

zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Zoals reeds hoger besproken kunnen verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat zij de gerechtvaardigde verwachting konden koesteren dat hen geen verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd wanneer al hun verzoeken tot internationale bescherming zijn afgewezen en er geen elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, in al hun onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER